

Gud fuldfører værket

”For af den nåde er I frelst ved tro. Og det skyldes ikke jer selv, gaven er Guds. Det skyldes ikke gerninger, for at ingen skal have noget at være stolt af. For hans værk er vi, skabt i Kristus Jesus til gode gerninger, som Gud forud har lagt til rette for os at vandre i.” (Gal. 2,16)

Så pga. Guds suveræne nåde, har Han skabt os i Kristus, i Jesu Kristi billede, til at gøre gode gerninger. Det er det nye, som Gud har skabt, dette nye opstår ved troen på Kristus, der gør gode gerninger. De gerninger, som sker, kommer ved Hans hånd. Det nye, som Han har skabt, er Hans fylde i os. Det er ikke os, der får tingene til at ske, vi kan ikke lave mirakler, vi kan ikke bede på en måde, som vil give bøttesvar, vi kan ikke helbrede. Men vi mener, at vi kan ændre os til at være Kristi lig – så dette vil ske ved vores kraft. Intet kan vi gøre for at fremme Guds rige – det ligger helt i Hans hånd. Heldigvis og halleluja 😊

”I skal aflægge det gamle menneske, som hører til jeres hidtidige levned, og som ødelægges af sine forførelseriske lyster, og at I skal fornyes i sind og ånd og iføre jer det nye menneske, skabt i Guds billede med sandhedens retfærdighed og fromhed”. (Ef. 4,24)

Det er Gud, der skaber – vi kan intet skabe, kun ødelægge. Vi skal fralægge os vores køds begær, det er det eneste vi kan og det kan vi kun med hjælp fra Helligånden. Problemet er, at når vi fralægger os kødets begær, begynder vi ofte også at arbejde på at gøre Åndens gerninger. Ånden kommer fra Gud og kun Han har magt over den. Vi kan ikke presse Åndens frugter frem lige så lidt, som vi kan fremtvinge helbredelse. Vi kan ikke presse Gud frem i os – jo mere vi presser, jo mindre vil Han komme frem – fordi vi sætter os selv ud af nåden. Er vi under loven, er vi afskåret fra Kristus. Vi tilhører Kristus ved troen, vi bliver podet på oliventræet, Kristi kraft flyder til os og vi giver frugt. Men Kristus er kraften! Han er saften, som gør, at vi ikke visner, men at vi blomstrer og giver frugt. Han er den, der gør det, intet vi gør, kan føje noget til Hans værk. Gud har ved Hans nåde skaffet en vej for, at Hans fylde kan være i os, men vi forhindrer den kraft ved at tro, at vi skal gøre noget for at kunne rumme Hans fulde fylde.

Mens de var på vandring, kom Jesus engang ind i en landsby, og en kvinde ved navn Martha tog imod ham. Hun havde en søster, der hed

Maria; Maria satte sig ved Herrens fødder og lyttede til Hans ord. Men Martha var travlt optaget af at sørge for Ham. Hun kom hen og sagde: »Herre, er du ligeglad med, at min søster lader mig være alene om at sørge for dig? Sig dog til hende, at hun skal hjælpe mig.« Men Herren svarede hende: »Martha, Martha! Du gør dig bekymringer og er urolig for mange ting. Men ét er fornødent. Maria har valgt den gode del, og den skal ikke tages fra hende.« (Luk. 10,38-42)

Maria valgte den gode del, den gode del er at blive hos Ham - uden at tro at man skal gøre noget. Maria lyttede til Hans ord, hvilket tyder på at hun ikke bekymrede sig om alt det, der skulle sørges for, eller for at gøre noget som ville vække Herrens behag. Maria valgte at tro og Martha valgte at gøre gerninger. Marthas reaktion er typisk for en person, der er religiøs - altså som gør gerninger for at blive accepteret, for at være Herren til behag. Hun bliver oprørt over, at Maria ikke hjælper hende og peger på, at Maria er den, der er forkert på den. Men Jesus siger, at Maria har valgt den gode del og det skal ikke tages fra hende. Maria valgte troen, hun valgte relationen til Herren.

”Herre, du skænker os fred, for alt, hvad vi har gjort, har du udført for os.” (Es. 26,12)

Det er netop den fred, som Kristus har løskøbt os til – at det er Ham, der gør værket. Han er den, der arbejder, den der giver, den der tager, den der gør.

Alt er muligt for den, der tror - hvorfor? Fordi Herren arbejder for dem, der tror. Betyder det, at vi intet skal gøre? Nej, men vi skal ikke gøre noget for at behage Herren. At tro, at vi kan behage Herren med gerninger, er religiøsitet - intet andet. Og når vi ikke kan behage Ham med gerninger, kan vi heller ikke vække Hans ubehag ved gerninger.

Vi sætter os selv i centrum, når vi tror, at vores gerninger har betydning – **Guds** gerning har betydning.

Troens gerninger er et andet emne, som jeg vil vende tilbage til på et tidspunkt.

Gud ser på vores tro, vi kan kun være Ham til behag ved at tro!